

Középtúr, Csehszlovákia, 1923. szeptember 10. – Kaposvár, 1994. szeptember 13.

Értelmiségi családban született, apja kántorta-nító volt. Az elemi iskolát szülőfalujában járt, a középiskola négy osztályát Ipolyságon, az állami gimnáziumban végezte. 1940-ben felvették az esztergomi érseki tanítóképzőbe, ahol kántortanító, hitelszövetkezet-vezetői és leventeoktató képesítéseket szerzett. 1940-ben KALOT-tagként elvégezte az érdi népfőiskolát. 1944-ben Krasznahorkára nevezték ki tanítónak, de állását már nem foglalhatta el. 1945-ben Rahón, Feleden és Jutason teljesített katonai szolgálatot. 1946-ban, mivel szülőhelyére nem tudott visszamenni, kinevezték a jákói katolikus iskola kántortanítójává; 1949-ig a római katolikus egyházközség elnöke is ő volt. 1947-ben belépett a Demokrata Néppártba, a párt Somogy vármegyei választókerületébe képviselő-jelöltséget vállalt, 1947. augusztus 31-én bejutott a törvényhozásba. Az alakuló ülésen az egyik korjegyző volt. 1949. februártól, a DNP önfeloszlatása után független képviselő. 1949. február 22-én, a fenyegető letartóztatás elől több pártbeli képviselőtársával külföldre menekült. 1949 és 1956 között a Magyar Nemzeti Bizottmány tagja. 1951-ig egy svájci gyógyszertárban dolgozott, majd egy gyárban segédmunkás volt. 1951-ben Kanadába költözött, ahol eleinte gumifröccsöntő munkás volt, 1989-ben később műszaki rajzolóként ment nyugdíjba. 1974-től a vancouver-i magyar római katolikus egyházközség tagjaként részt vett az ottani Magyar Ház ellenőrző bizottsága munkájában, tagja volt a magyar énekkarnak is. 1989-től haláláig a Kereszténydemokrata Néppárt Intézőbizottságának tagja volt.